

Un spectator care și-a regăsit liniștea

Cine spera că această stare de lucruri putea să meargă înainte se înșela, demonstrându-se – pentru a căta oară? – că vigilența și adevăratul spirit civic capabile de purificarea mentalităților și de consolidarea acelor atitudini sănătoase, propice dezvoltării noilor aspirații ce au cuprins și vor mai cuprinde peisajul teatral național, au învins deplin, fără tăgadă, depinzând acum de noi toți ca acele fulgurante și neverosimile realizări create în perioada mandatului managerului Corneliu-Dan Borgia să rămână o vie amintire, care trebuie să se șteargă din memoria Primară a urbei, permițând astfel o firească retrocedare a bunurilor spirituale și materiale pierdute și/sau sufocate ani de zile de anumite căutări cu iz de respirație – așa-zis – europeană, în care Festivalul de Teatru de la Piatra

Neamț ar fi avut, pare-se, un profil unic, cu o secțiune FOCUS ce provoacă surprinzătoare satisfacții culturale, atingând întreaga paletă ideatică, estetică, spectacologică, reușind ca diferite spații teatrale focusate an de an pe să aducă în fața publicului „revoltat” nemțean atitudini, comportamente pline de violență și de obscenități otrăvitoare pe care societatea noastră nu le cunoaște încă, în ciuda apariției, ici și colo, a unor cazuri izolate, repede anihilate de instituțiile statului, încât, revenind la cheștiunea zilei, am putea zice că demiterea lui Corneliu-Dan Borgia, om ce se erijează în premiant al Consiliului Britanic pentru un așa-zis management teatral performant, a fost un act de curaj și firesc venit din partea autorităților locale, rămânând ca noua și optimista conducere inte-

Alt regizor important la Piatra Neamț: Mihai Mănuțiu, cu Noptile călugăriei portugheze

rimară desemnată să readucă multceruta liniște în rândurile publicului prin proliferarea unui repertoriu adecvat și de mult așteptat...

Dan-Marius Zarafescu

Vine, vine primăvara!

Încep prin a mărturisi, cu toată sinceritatea, că, în pofida realizărilor avute pe plan profesional, în decursul timpului, în cadrul prestigiosului lăcaș de cultură care este Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, de fiecare dată când îmi desfășuram activitatea acolo resimțeam o anumită lipsă. Instituția mergea bine, era lăudată – ba chiar elogiată – în publicațiile și emisiunile TV de specialitate, majoritatea actorilor dovedeau, cu ocazia repetițiilor, chef și putere de muncă, echipa Borgia-Scoradeț prezenta o viziune managerială coerentă – bazată în special pe năzuința racordării la valorile contemporaneității – pe care se străduia s-o transpună în viață, în

ciuda dificultăților financiare, dar... Ei bine, există un „dar”! Era o mare lipsă, și anume legătura strânsă cu beneficiarii principali ai producțiilor artistice, adică masele largi de cetățeni ai municipiului Piatra Neamț, ai județului Neamț, în general, fie ei intelectuali, muncitori sau – de ce nu? – țărani. Deși amintita conducere a întreprins câteva demersuri în această direcție – mă refer aici la spectacolele **Votați... Escu și Tache, Ianke și Cadir** – legătura cu pricina a rămas, din păcate, la stadiul de deziderat. Pentru că, vorba aceea, cu două flori nu se face primăvară. De altfel, această stare de lucruri a cauzat și repetate conflicte cu reprezentanții cetățeni-

lor, respectiv funcționarii Consiliului Județean, conflicte ajunse de multe ori în presă, cu efecte neplăcute, ca să nu spun mai mult, asupra imaginii teatrului, atât în țară cât și în străinătate (vezi trista întâmplare în care a fost implicat regizorul de origine română Andrei Șerban). Fapte care, trebuie subliniat, nu se întâmplă în alte locuri unde conducerile așezămintelor de profil și reprezentanții cetățenilor acționează în consens, cu responsabilitate, în interesul direct al celor care i-au mandatat. S-ar putea da ca exemplu în acest sens Bârladul, despre al cărui teatru nu îmi amintesc să fi citit ceva în presa ultimilor ani. Nimic-nimic! Ceea ce nu înseamnă că instituția respectivă s-a desființat, ci că în cadrul ei s-a stabilit o reală pace socială. (Desigur, teatrul din Bârlad nu e deloc un exemplu singular, dar, din lipsă de spațiu, mă rezum la el, rugându-i pe directorii teatrelor nepomenite aici să manifeste înțelegere.) Deci se poate! Legătura cu masele, cu cetățeanul de rând nu e, prin urmare, o sintagmă sterilă, sau un obiectiv utopic, ci se poate materializa! Și unde? Nu în China, ci la doi pași de Piatra Neamț! Cum e posibil? Sunt concitadinii regretatului V. I. Popa mai deștepti decât pietrenii? Desigur, nu! Dar administrarea nevoilor lor culturale a fost încredințată unor gos-

Eroi cunoscuți:
Tudor Tăbăcaru (dr.), Victor Giurăscu (sus) și Ovidiu Crișan în *La Dallas* de O. Bukowski (regia: Vlad Massaci)

foto: Cornel Miftode